

(หนังสือพิมพ์บ้านเมือง คอลัมน์คดีปกครอง ฉบับวันเสาร์ที่ 12 ธันวาคม 2558)

“คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ... แต่ไม่ได้แย้ง !”

คดีปกครองที่นำมาเล่าสู่กันฟังในฉบับนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น แต่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้โต้แย้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่าไม่เห็นด้วยอย่างไร และไม่ได้โต้แย้งว่าคำสั่งของฝ่ายปกครองไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร

ข้อเท็จจริง คือ เดิมก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะสมัครรับเลือกเป็นผู้อำนวยการใหญ่บ้าน ได้ยื่นหนังสือลาออกจากการเป็นพนักงานบริษัท แต่ยังคงทำงานให้บริษัทเนื่องจากเป็นพนักงานเก็บเงิน จึงต้องมาสะสมงานเอกสารและการเงินให้แล้วเสร็จภายใน 1 เดือน โดยบริษัทตกลงจ่ายเงินเดือนให้ตลอดระยะเวลาที่มาทำงานดังกล่าว

ในเบื้องต้นคณะกรรมการได้ตรวจสอบเอกสารและมีมติให้ผู้ฟ้องคดีมีคุณสมบัติที่จะสมัครรับเลือกเป็นผู้อำนวยการใหญ่บ้าน แต่ก่อนถึงวันเลือกตั้ง คณะกรรมการกลับมีมติให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 12 (7) แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 เนื่องจากถูกคัดค้านว่าขาดคุณสมบัติเพราะเป็นพนักงานบริษัท นายอำเภอ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) จึงมีคำสั่งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าคุณสมบัติและผู้ว่าราชการจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีและจัดให้มีการเลือกตั้ง

คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง โดยวินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานให้บริษัทหลังจากยื่นหนังสือลาออกนั้น เป็นการยืนยันว่ามีเจตนาที่จะทำงานให้บริษัทและบริษัทตกลงจ่ายเงินเดือนให้ตลอดระยะเวลาของการทำงาน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับบริษัท จึงมีสถานะเป็นลูกจ้างกับนายจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานตามมาตรา 575 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันเป็นลักษณะต้องห้ามในการสมัครรับเลือกเป็นผู้อำนวยการใหญ่บ้านตามมาตรา 12 (7) แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 และข้อ 32 ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการเลือกผู้ใหญ่บ้าน พ.ศ. 2551 คำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นโดยอ้างเพียงว่า “ไม่ได้รับความเป็นธรรมเพราะสมัครผู้ใหญ่บ้านหลังจากลาออกจากราชการผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครแล้ว และได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจ และเวลาในการพบปะช่วยเหลือชาวบ้านแล้ว จึงไม่มีลักษณะต้องห้าม

คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีมีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่เป็นสาระสำคัญอันควรได้รับการพิจารณาตามมาตรา 73 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าคำอุทธรณ์ใดมีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลปกครองสูงสุดจะสั่งไม่รับอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณาก็ได้” หรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นการปฏิเสธข้อวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับบริษัทมีสถานะเป็นลูกจ้างกับนายจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานอันเป็นลักษณะต้องห้ามในการสมัครรับเลือกเป็นผู้อำนวยการใหญ่บ้าน ประกอบกับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้โต้แย้งความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งของนายอำเภอและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งเป็นมูลกรณีพิพาทอุทธรณ์ดังกล่าวจึงถือว่าไม่มีข้อพิจารณาที่จะทำให้ผลของคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเปลี่ยนแปลงไป และไม้อาจทำให้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยคดีแตกต่างไปจากคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นสาระสำคัญอันควรได้รับการวินิจฉัยตามมาตรา 73 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ

วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และข้อ 108 วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543

จึงมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ (คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 22/2558)

ตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ประกอบข้อ 101 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 กำหนดให้คู่กรณีที่ไม่พอใจคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น มีสิทธิคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น โดยยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้ามิได้ยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคดีนั้นเป็นอันถึงที่สุด และคำอุทธรณ์นอกจากจะต้องทำเป็นหนังสือโดยระบุข้อคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นแล้ว จะต้องกล่าวอ้างข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายไว้โดยชัดแจ้งในคำอุทธรณ์ และต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น ดังนั้น ในกรณีที่คู่กรณีประสงค์ที่จะอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น จึงต้องปฏิบัติตามให้ถูกต้องครบถ้วน ทั้งในเรื่องของระยะเวลา ศาลที่จะต้องยื่นอุทธรณ์ แบบที่ให้ทำเป็นหนังสือ และรายการที่ต้องระบุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างนั้น จะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในคำอุทธรณ์ เพราะหากมิได้ดำเนินการ ศาลปกครองมีอำนาจที่จะไม่รับคำอุทธรณ์ไว้พิจารณาดังเช่นคดีนี้ครับ !

นายปกครอง